ISSN 0132-4462.
№ 11 1996
ЛИСТОПАД

перець

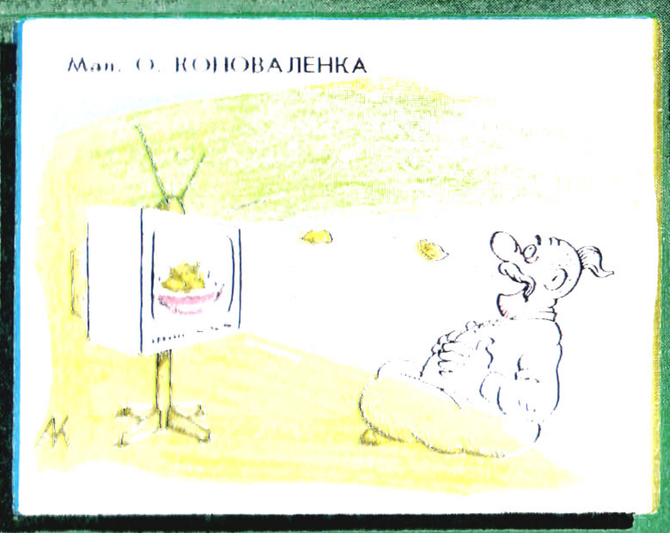
Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

♦ **Побули мільйонерами — досить! Пора вже жити скромніше.**

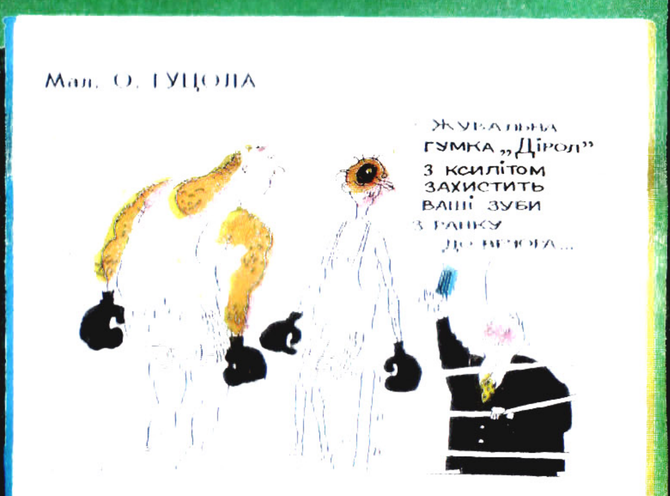

Мал. О. ГУЦОЛА

♦ **Якщо нічим похвалитись, вважай себе скромним!**

Олег ХАВРИЧ.

— А я зі своєї пенсії ще й на машину відкладаю по п'ятдесят копійок.

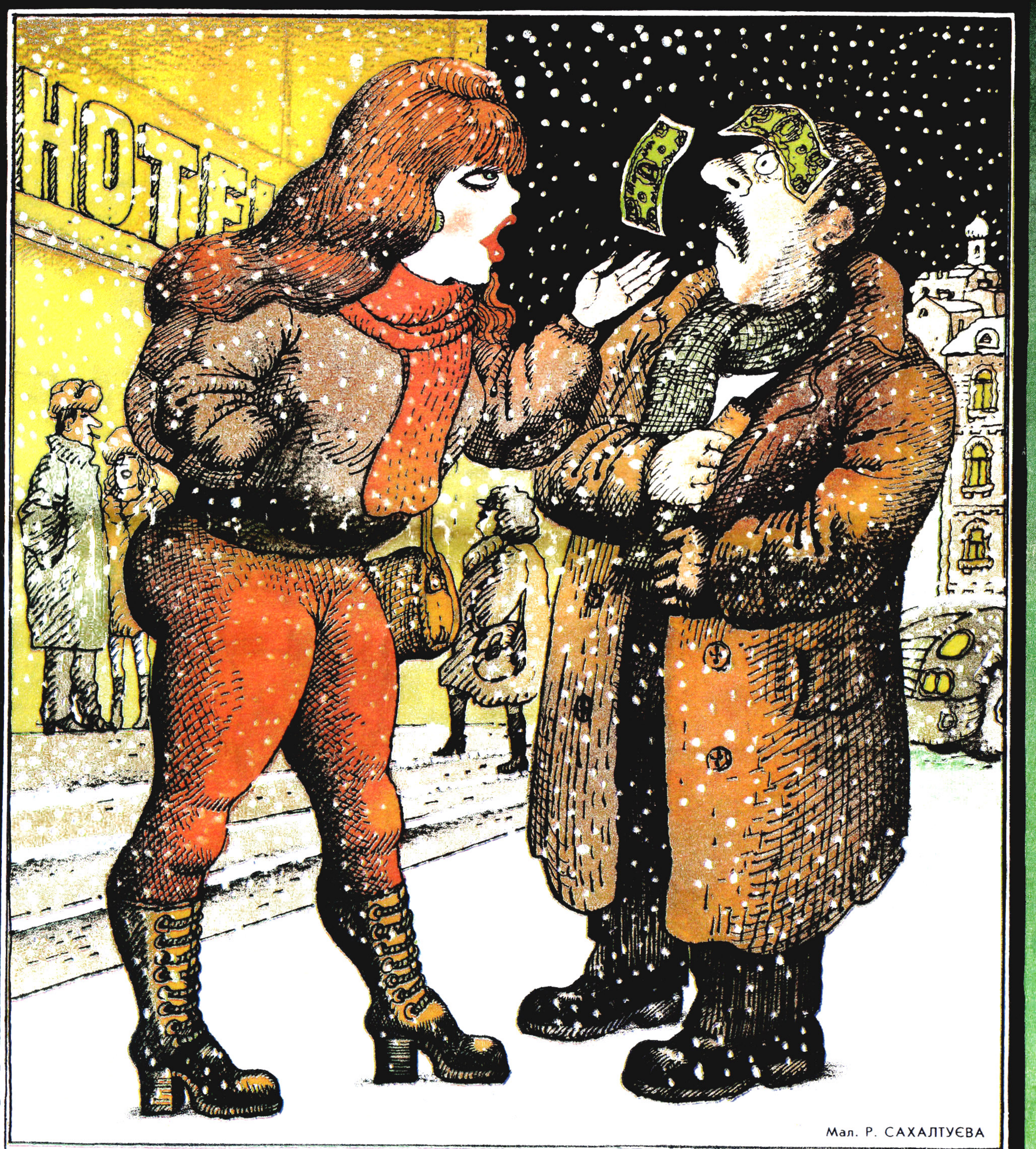

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— У мене є національна гордість — беру тільки гривнями.

БУДІВНИЧІ

Зажурились батько й мати,
Що робить — не знають.
Одні діти ставлять хату,
Другі — розбирають.

Одні хочуть мурувати
Дверима до Криму,
Другі хочуть мати хату
В інший бік дверима.

«Ну, скажіть мені, на милість,—
Питається мати,—
Де ж ви, дітки, так навчились
Будувати хати!»

І почули мама й тато
Від старшого сина:
«Так будують депутати
Вільну Україну».

Григорій ВЕДМЕДЕНКО.

м. Харків.

Гуляй, Житомире!..

Після гучного святкування дещо кострубатої дати — тисяча сто одинадцятої річниці міста Житомира — тим же містом проповзла трагічна чутка: пропав начальник відділу культури В. Г. Даниленко. Навіть сам голова міськради пан Фесенко не міг до голови прикласти, як таке могло статись: Володимир Григорович так безтурботно веселився і раптом запропастився...

Поки ж йдуть пошуки, ми хоч скоромовкою розповімо про те знаменне свято. Воно вирувало в інтимно освітленому залі розкішного ресторану «Смоленськ», який стоїть поруч з міськвиконкомом, майже стіна з стіною. І, кажуть, під тою міськвиконкомівською стіною теж було велелюдно. І не менш гамірливо, ніж у «Смоленську». От тільки тон того гамору разюче відрізнявся. Якщо в стінах «Смоленська» під кришталевий передзвін келихів вигукували «Будьмо!», то під стіною виконкому вимолювали «Змилуйтесь, ради Бога!». Вчителі і медики просили видати їм хоч трохи заробітної платні, багатодітні і безробітні — просили хоч на хліб з молоком.

Деякі моменти з офіційних документів: «Рішенням міськвиконкому № 481 виділено кошти в сумі 5686,4 млн. крб. на проведення свята 1111 річниці м. Житомира (по-людському це означає: п'ять мільярдів, шістсот вісімдесят шість мільйонів карбованців з гаком), в т. ч. на обслуговування делегації та гостей свята — 1 млрд. 200 млн. крб.

Делегатів назбиралося 58 чоловік. А до них приточилося ще 175 наближених до керівництва мерією палких любителів ресторанних засідань. Звеселяючих напоїв закупили майже на 55 мільйонів карбованців. А вся та вечеря, враховуючи і коштовні напої та сигарети, обійшлася міській Раді мало не в півмільярда крб.

А щоб у гостей, котрі проживали в готелі «Житомир», навічно закарбувалася добра згадка про гостинність Житомирської мерії, то для них ще й за місцем проживання в готельному ресторані було підготовлено трапезу, яка влетіла ще майже в 112 мільйонів карбованців. Тут було розпивочно і на винос. А ще гостей обсипали подарунками: сервізами, картинами.

Один мудрий чоловік казав: якщо є охота погуляти, то привід і гроші завжди знайдуться.

Приводи для пиятики житомирські культурники вміли знаходити на кожному кроці. Навіть коли проходив фестиваль спортивного та бального танцю, в якому взяло участь 111 дітей, то навіть тоді до скону закортіло випити. Ну, а з дітьми, ясне діло, пити не сядеш. А от до грошей, виділених на їх харчування, присмокталося аж двадцять п'ять дядьків та тіточок з відмінним апетитом. Для них і було влаштовано гучний банкет.

Самих учасників фестивалю, ясне діло, на той банкет не запросили. І правильно зробили. Бо ж там солодкої води «Буратіно» не подавали...

Інше діло симпозіум скульпторів, який також чомусь зосередився саме в Житомирі. Там зібралися хлопці, з якими не соромно й поцокатись. Мерія завбачливо, мабуть, для цього й виділила 748,4 мільйона карбованців, з яких 70 мільйонів передбачено на харчування 8 персон. Проте ті розрахунки видалися скромно заниженими, бо ж на харчування витрачено більше 120 мільйонів карбованців. Та це й зрозуміло. Не будеш же до кошторису вписувати горілку, вина, коньяки... А без цього який то в дідька лисого симпозіум!!.

Ревізори КРУ в Житомирській області, перевіряючи використання коштів на харчування тих симпозіоністів, натрапили на накладну, згідно із якою одержано горілку «Московська», коньяк, шампанське, пиво та сигарети. Накладна хоча й була без номера, але повз ревізорське око цей номер не пройшов. І таких номерів тут не злічити.

Торік було з фонду розвитку культури переказали 64 мільйони карбованців на листівки та призи до свята Перемоги. Насправді ж старший інспектор міськвідділу культури Л. Голеня одержала креми, лаки, помади та ще якоїсь галантерейної всячини, всього на 47 мільйонів і 98 тисяч карбованців.

А які водні шоу та фейєрверки організовував пан Даниленко! Водні шоу ознаменувалися тим, що за водою спливали державні гроші.

Один з учасників шоу Г. Римарев щиро зізнався, що ні до чого й руками не торкався, хіба що тільки до відомості на одержання мільйонів.

А скільки грошей згоріло на фейєрверках! Щедра мерія виділила на той фейєрверк триста мільйонів карбованців. Нехай горять!.. Гроші ж державні. Словом, ревізорам КРУ вдалося зафіксувати 17 таких миттєвостей «житомирської гульні». Сума незаконних витрат наближається до півтора мільярда карбованців! Так що було за що пити й гуляти. Тож і пили-гуляли, як самі знали...

Та якось з похмілля Даниленкові спала на думку давня ще дідівська мудрість про жбана, який до пори воду носить...

Тож, мабуть, відчув і свою пору, та й накивав п'ятами. Кажуть, що правоохоронні органи оголосили на його розшук. А міська мерія — траур. І з приводу цього у якомусь з ресторанів готується замовити жалібний обід...

І. ІЛЬЧЕНКО.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Що з ним тільки не робили, шефе,— мовчить, як риба, гад!
— А кляп з рота вийняти пробували?

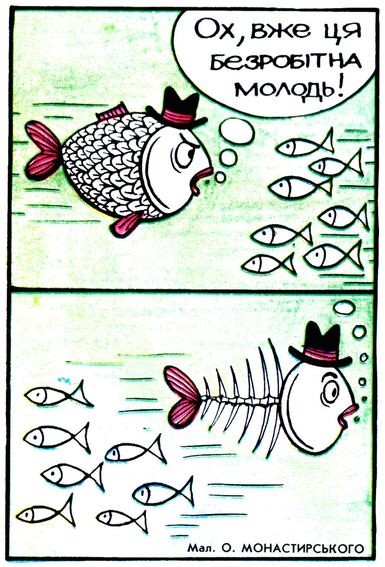

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ПЕРЕБІДОВНИЙ ПЕРІОД.
СОСЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.
КАПУТАЛЬНЕ БУДІВНИЦТВО.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Сертифікат

Сучасні діалоги

— Звідкіля, Ганно?
— З курсів.
— Чого так пізно?
— Вони ж у неробочий час.
— На кого вчишся?
— Не я. Михайло вчиться.
— Він же у тебе механізатор. Хіба ще яку спеціальність хоче мати?
— Хоче. Комерційну.
— А хто ж, Ганно, ті курси проводить?
— А Сонька Балахата.
— Чого ж вона навчає тих курсантів?
— Навчає такому, що ми з тобою не зможемо. Вона ж ото кілька років шлялася по курортних зонах, то спеціальність здобула. Таку, що будь здорова.
— Скільки ж у Соньки курсантів?
— Чорт її знає. Вона навчає по одному. Індивідуально.
— Чекай. Так, а де ж твій Михайло? Чого не з тобою?
— Пішов городами. Щоб нікого не стрінути.
— То чого так?
— Та я йому сертифікат вже видала про закінчення курсів. Під саме око.
— Таке от, Ганно. Пробач, що зачепила.
— Нічого. Шила в мішку не втаїш.
— Бідний Михайло.
— Буде бідний, як я йому вдома ще й випускний вечір влаштую.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Знімай черевики. Я щойно підлогу вимила!

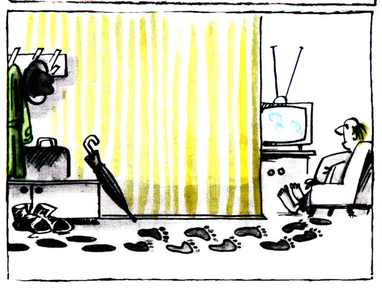

Телеграфне перця агентство

ЕКСПРЕС-ТРАМВАЙ

Як відомо, наші автопарки майже всі маршрутні автобуси попереіменовували в «експреси», таким чином подвоївши таксу за проїзд. Наслідувати їхній приклад хочуть і в тролейбусно-трамвайному управлінні.

— А чому б і нам не поназивати експресами трамваї та тролейбуси? — висловлюється тут пропозиція. — Повісити такі таблички, і можна одразу ж поліпшити наші фінансові справи!

МУДРЕ РІШЕННЯ

Як факсує наш київський кореспондент, після малорезультативних пошуків джерел фінансування вітчизняної медицини, вихід знайдено. Замість того щоб і далі скорочувати лікарів, економити на ліках та їжі хворих, вирішено скоротити самих... хворих. Скоротивши по країні на третину кількість лікарняних місць, Міністерство охорони здоров'я позбувається усіх проблем одразу. Досвідом медиків зацікавилися й інші відомства. Освітяни, наприклад, теж подумують над тим, чи не скоротити, скажімо, наполовину кількість учнів? Не буде учнів — не буде і клопоту!

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Нульовий варіант! Ти віддав мені борг, а жінка гроші відібрала...

Мал. О. ГУЦОЛА

— Першою рятуємо оту... З діамантами...

Грабують!..

Автор А. Василенко

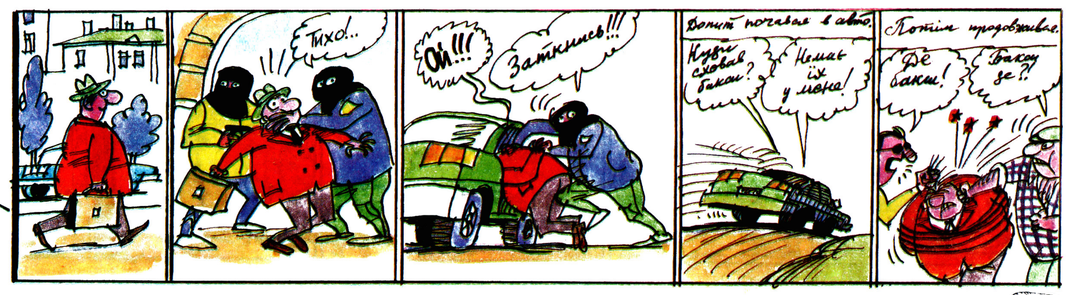

ДОВГОЖИТЕЛІВ БУДЕ БІЛЬШЕ

Ось тепер я переконаний, що довгожителів у нашій країні буде більше. До такого висновку я дійшов, коли почув, що наш уряд все-таки вирішив компенсувати втрати по вкладах в установах Ощадбанку та Укрдержстраху, які були на рахунках громадян станом на 1 січня 1992 року. Тільки виплати ті намічено розпочати з 2000 року. Коли ж закінчити — не уточнюється.

Отже, у пенсіонерів, які тримали на ощадкнижках гроші, з'явилася надія «повернути» свої заощадження, і вони, гадаю, намагатимуться скористатися цим шансом. Мій сусід так і сказав: «Думав, що до двохтисячного року і не доживу. Тепер, дзуськи! Не на таких напали! Буду жити, поки не повернуть пóтом зароблені гроші».

О. ВОРОН.

м. Миколаїв.

ПОМІРКУЙМО РАЗОМ

Коли вже, зрештою, почнуть працювати ті, що й досі вчаться на помилках?

Чи не тому солов'ї стають розбійниками, що їх довго годують байками?

Чи погодився б народний депутат одержувати таку зарплату, яку він заслуговує насправді?

Борис СЛЮСАР.

ЧОМУ НЕ ЛІТАЮТЬ АВТОБУСИ?

Зрозуміло, що життя не стоїть на місці. Наші машинобудівники, приміром, працюють над новими моделями автобусів, якими планується замінити знайомі усім «Ікаруси». Вони, кажуть, будуть і економічнішими, і дешевшими.

От тільки одного конструктори, мабуть, не врахували. Дуже добре було б, якби ті автобуси ще й літали. І не тільки тому, що наші дороги не витримують ніякої критики. Дороги — то одна причина, а от наші пенсіонери — то зовсім інше. Їх, бачте, обурює те, що на більшості наших міських і приміських автобусів з'явилися таблички «таксі». «Ваші «таксі»,— обурюються вони,— нічим від автобусів не відрізняються. Тільки вартість проїзду вища. І у них не діють пільги на безплатний проїзд».

А от якби автобуси літали, то можна було б чіпляти і табличку «аеробус». Тоді б пільговики відразу в рот води набрали. Бо права на безплатний проїзд у літаках вони не мають.

М. ЛЕГЕНЬКИЙ.

м. Бровари Київської області.

Ха-ха!

ГУМОРЕСКА

Вадим Яглиця приклав до вуха слухавку й радісно почав набирати номер телефону:

— Алло! Алло! Алло! Міліція! Це дзвонить Вадим Яглиця! Живу я по вулиці Дарницькій! Чуєте мене добре! Ага! Ха-ха-ха! Хо-рошо! Добрий вам день! Хо-ро-шо! Чую вас добре! Привіт! Ха-ха-ха!

Після цього Вадим Яглиця натиснув пальцем важіль апарата і знову набрав черговий номер:

— Алло! Алло! Лікарня! Ха-ха-ха! Це Вадим Яглиця. З Дарницької. Як там хворі себе почувають! Годуєте добре! Що! Не розумієте! Ха-ха-ха! Привіт!

І знову набирав:

— Алло! Як життя! Квартира! Дуже приємно! А я Вадим! Ха-ха-ха!.. Тю-юю! Привіт!

Ще набирав:

— Алло! Пожежна станція! Вода є! От і добре Ха-ха-ха! Привіт!

Набирав:

— Алло! Це Вадим! Ха-ха! Привіт!

Добряче змокрівши, Вадим Яглиця нарешті вгамувався, поклав трубку, витер долонею з чола рясний піт і промовив про себе:

— Ну от і діждався! Балакає! Ба-ла-ка-є!!! Двадцять літ чекав цієї хвилини... Встановлення телефону...

Задзеленчав дзвоник. У двері.

Вадим Яглиця відкрив: на порозі стояли міліціонер і люди в білих халатах.

— Вадим Яглиця! — запитав його чоловік у погонах.

— Яглиця.

— Одягайся! Ха-ха-ха!

— Ч-чого!

— Дохахакався...

Микола МАРУСЯК.

м. Новоград-Волинський Житомирської області.

Мал. О. КОХАНА

— Це ви обіцяли винагороду тому, хто розшукає вашого цуцика? Впізнаєте?..

ІРОНІЗМИ

Не робіть дурниць — це привілей начальства.

Не посваришся — не помиришся.

Мінздоров попереджує — і тому ніякої відповідальності не несе.

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Давай, хлопці, вип'ємо пошвидше, поки четвертий блок не зірвався...

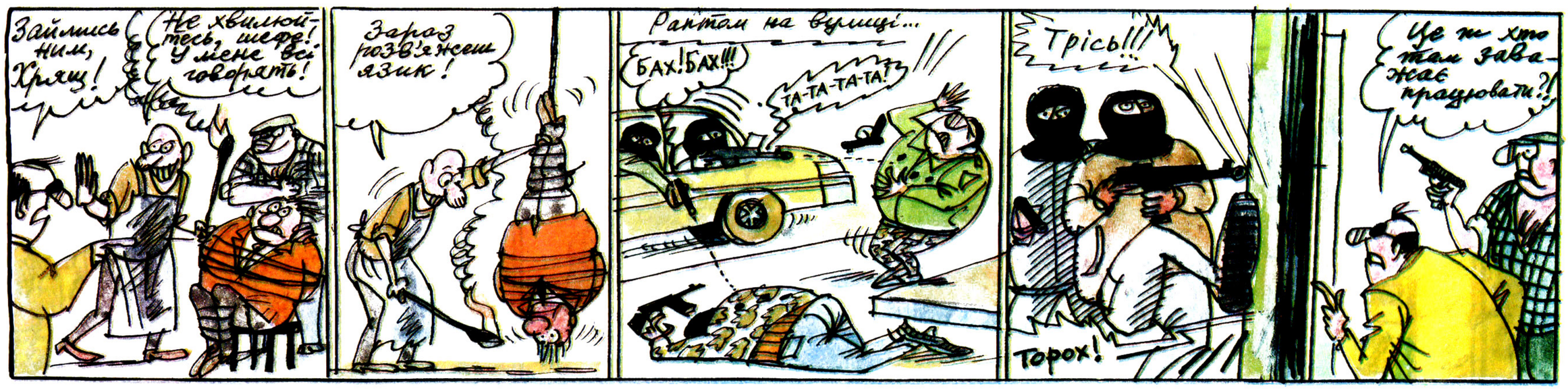

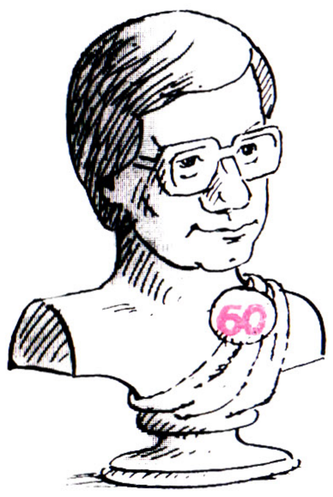

Вітаємо ювіляра!

Письменника Володимира ІВЧЕНКА, давнього нашого автора з першим 60-річчям!

Дружній шарж В. ЛИТОВЧЕНКА.

ЗАПИТАННЯ БЕЗ ВІДПОВІДІ

◆ *Якщо вас поставлять перед фактом, скільки часу ви перед ним стоятимете?*

◆ *Якою повинна бути чаша терпіння, щоб вона не переповнювалася?*

◆ *Скільки світлих днів можна прожити на гроші, що відкладалися на чорний день?*

◆ *Якщо у вас дуже багато неприємностей, а у вашого приятеля жодної, ви з ним поділитесь?*

В. МИКОЛЕНКО.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

ВЕКСЕЛЬ

(Детективна пригода)

Продавщиця запитально подивилася на чоловіка.

— Мені, будь ласка, триста грамів шинки. І чотириста сиру.

А ще попросив зважити півкіла сосисок, кілограм масла, два оселедці і п'ять назв по сто грамів цукерок.

— З вас двадцять шість гривень сімдесят копійок,— сказала продавщиця.

— Дякую,— посміхнувся покупець, складаючи продукти в кошик.

Він дістав з кишені папірець, написав на ньому суму, розписався і віддав продавщиці.

Поки вона вчитувалась у те, що було написано на папірці, чоловік пішов собі.

— Міліція! — раптом заволала продавщиця.

Лейтенант міліції склав протокол, прилучивши до нього цей дивний папірець з цифрами та підписом. Таких протоколів з папірцями у відділі внутрішніх справ назбиралося чимало. Сумніву не було: діяв авантюрист, який замість грошей розплачувався отакими примітивними векселями. І не лише в магазинах — у дієтичній їдальні, в кафе, ремонтній майстерні, таксі...

Довелося порушувати кримінальну справу і оголошувати розшук злочинця.

Знайшли його дуже швидко — при черговій спробі розплатитися таким самим папірцем за послуги стоматолога.

Він не пручався, не чинив опору міліції.

— Не розумію, за що ви мене затримуєте! — тільки й повторював дорогою.

Коли ж після всіх протокольних формальностей йому було пред'явлено звинувачення і названо статті кримінального кодексу, що йому інкримінувалися, чоловік почав реготати:

— Це ви мене звинувачуєте в авантюризмі та крадіжках! Отже вважаєте, що розплачуватися у такий спосіб — авантюра!

— Так,— суворо мовив слідчий міліції.

— А як же тоді назвати дії держави по відношенню до мене! — запитав підслідний.

— Що ви хочете сказати! — не зрозумів слідчий.

— А те, що наша держава давно перейшла на вексельний спосіб розрахунку. Судіть самі. Частину державного майна, що нібито мені законно належить, я мушу одержувати ваучером. Усі мої заощадження, котрі зберігалися в ощадбанку, мені намагаються повернути якимось, вибачте, компенсаційним сертифікатом. І нарешті остання новина. Зарплату за чотири місяці, котру завинила мені держава, уряд збирається повертати мені у формі вкладу на мій особовий рахунок, тобто на мою ощадкнижку. Вкладу, який невідомо коли я зможу одержати... Чому ж, скажіть мені, те, що роблю я, ви називаєте протиправними діями!

Слідчий довго думав над відповіддю і нарешті сказав:

— Нема чого тут балачками займатися. Тут вам не парламент!

П. ЮРЧУК.

ЗАПРОСИНИ

Пізня осінь. З неба сіє
Чи то сніг, чи мряка...
Петя носом пошморгує,
З хрещеним балака.

— Це прислали мене тато,
Щоб тітці Явдосі
І Вам сказать, щоб ви нині
Прийшли до нас в гості.

А хрещений: — Та до вас же,
Синочку, не близько.
Уже, бачиш, сутеніє,
А надворі — слизько.

Та й хазяйство треба порать.
Дуже скрутно з часом.
Так що ви вже вибачайте...
Якось іншим разом.

А сьогодні не можемо
Прийти до вас, сину. —
Петя кивнув головою,
Поважно докинув:

— А татусь так і казали,
Мов дивились в воду:
«Не припре ж бо їх нечиста
У таку погоду!»

Леонід ГАЖАЛА.

У ПОШУКАХ ІСТИНИ

Казали древні: істина в вині,
І не один вже думав: «Відшукаю!»
У пошуках даремно тратив дні —
Чорти приходили, а істини немає.
Як перевірить сказане давно?
Ну, не могли ж нас древні одурити.
Або у них не те було вино,
Або вони уміли-таки пити.

Олександр КРУГЛИК.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

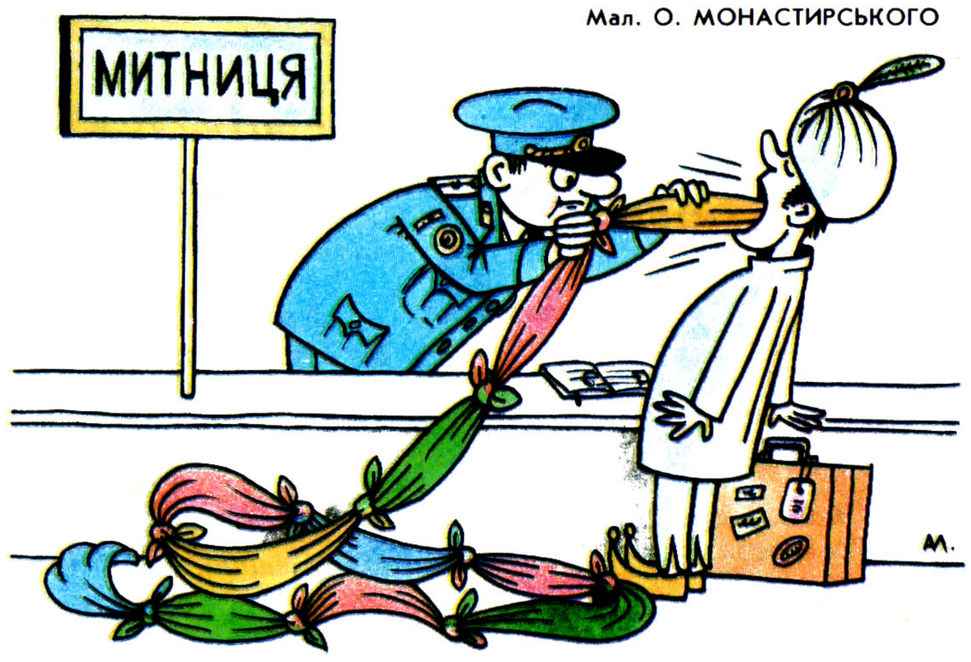

ПРЕКРАСНА НАША ПОЛОВИНА

Жінки — прекрасна людства половина
(Хай Бог в житті їй помага).
Цим горда кожна Валентина,
Марія, Ганна, Харитина...
І навіть... Бабонька Яга...

ПРУДКА ЦІНА

Нерідко хвалиться Ціна пихата:
— Вже кілька літ мене
Ніяк не дожене
Зарплата.
А Пенсії прості
Десь, кажуть, у хвості...

Петро ГРИШКО.

Байки в прозі

ЯЙЦЕ

У курячому Яйці хтось зробив отвір і висмоктав увесь його вміст.

— Тепер,— поспівчувала Яйцеві Пір'їна,— курчати з тебе не висидиш.

— Пусте! — не збентежилось Яйце.— У всьому є свої переваги. Тепер... порожнє приміщення у оренду здаватиму.

РЕМІНЕЦЬ

— Ось візьму батькового ремінця, та шморгону по сідниці! — сварить бабуся онука.

Онук враз угамовується, смирнішає.

— Подіяло! — задоволено відзначає Ремінець, що лежить на стільці.— Так... З давніх-давен я беру активну участь у вихованні підростаючого покоління. Мій педагогічний досвід став надбанням усього суспільства... І досить дивно: чому мене не поздоровляють з днем учителя?

ФЛЮГЕР

— Дипломат! — похвалила Флюгера Вентиляційна труба.— Наскільки знаю, з жодною владою у тебе проблем не буває. Ти ніколи не помилявся, куди вітер віє.

— Це так, — запишався Флюгер.— Свого носа я завжди тримаю за вітром. Єдине, чого боюся, — щоб мене не заклинило. Хіба тоді кому доведеш, що то технічна несправність, а не моя особиста політична позиція.

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

Народні усмішки

ЧОГО НЕМАЄ

Розмовляють двоє дідів:

— Лікар сказав, що в мене склероз, ревматизм, виразка шлунку, стенокардія.

— Досить, досить, краще скажи, чого в тебе немає.

— Зубів.

Почув і записав
Юрій САВЧУК.

м. Ровеньки
на Луганщині.

ВИГІДНА ОПЕРАЦІЯ

— А навіщо Петрові робили ще одну операцію?

— Кажуть, що він добре заплатив лікарям за першу.

СИЛА ВОЛІ

— Степане,— питає дружина чоловіка,— ти силу волі маєш?

— Волю маю, а сили не лишилося.

ТРЕБА ПРИХОДИТИ РАНІШЕ

Жінка до лікаря:

— А в якій палаті лежить хворий Петренко?

— Був у п'ятій.

— А тепер де?

— Учора забрала його дружина.

— Я його дружина.

— То треба було приходити раніше.

БОРОТЬБА З БЕЗРОБІТТЯМ

— А чому це наш уряд постійно збільшує свої штати?

— Щоб зменшити в Україні безробіття.

ТРЕБА ПІДКРІПИТИ

— Як здоров'я моєї дружини? — питає чоловік у лікаря.

— Треба підкріпити.

— Чим?

— Краще доларами.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська
на Львівщині.

НЕ ПРИЧИНА

— Ваш чоловік каже, що ви йому не підходите, тому й подав на розлучення.

— Дурень він! Усім підходжу, а йому — ні?!

Почув і записав
Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський
на Волині.

ПІДСЛУХАЛА

— Чи можна пити те, чого немає? — цікавиться в бабусі онучка.

— Такого бути не може.

— А чого ж сьогодні мати батьку казала: «Який, Миколо, ти безсовісний! Горілки немає, а ти й ту дохлистуєш»?

Почув і записав
Іван АСАУЛЕНКО.

с. Капустинці
на Київщині.

Мал. Б. РЕВЧУКА

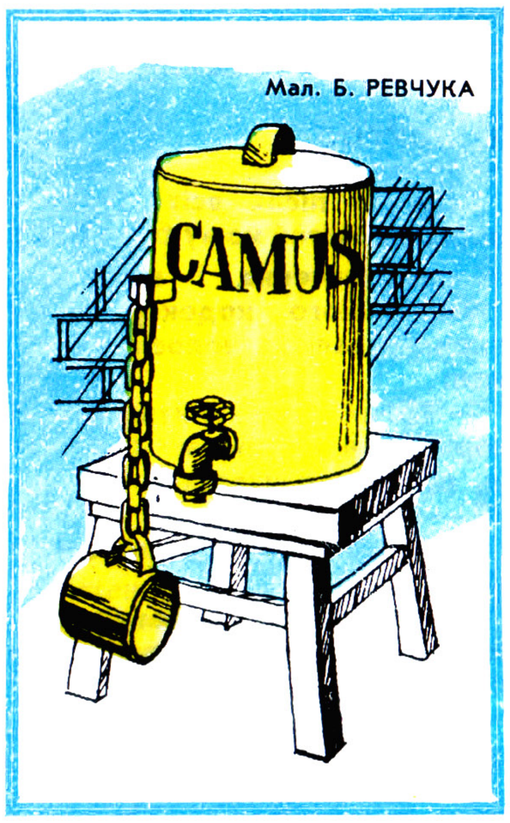

ВЕЗЕ ПЕГАС...

— Не йдуть в газеті, хоч сказись,
про зорі вірші, про кохання,—
сказав поет. Важке з грудей
у нього вирвалось зітхання.
— Чорт з ним, з коханням! Це — старе
як світ! До бісової мами! —
І на замовлення узявсь
ліпить римовані реклами...
Везе замучений Пегас
нічні горшки, ватерклозети;
але солідний гонорар
і фірми платять, і газети.
Є для Пегаса на овес,
й собі — на жуйку і на пиво...
Як хочеш жити, то крутись!
А там, де бізнес,— особливо!

Федір КРЖАЧКІВСЬКИЙ.

м. Бережани.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

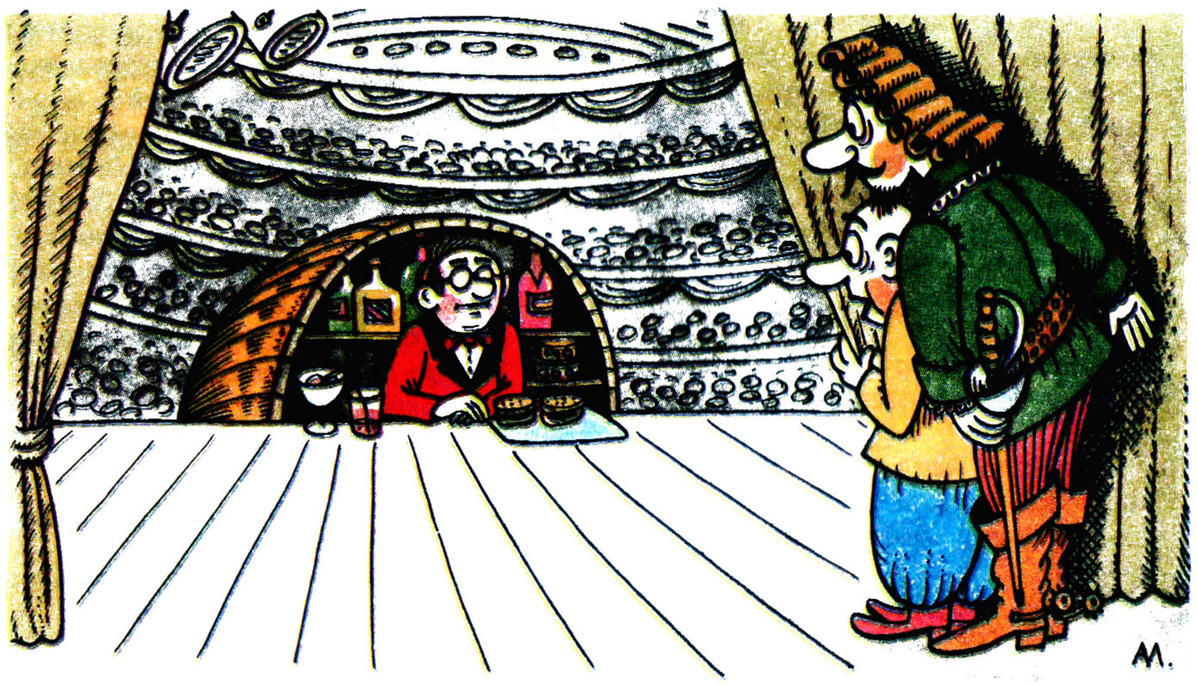

— Він суфлерську будку приватизував...

Мал. О. КОХАНА

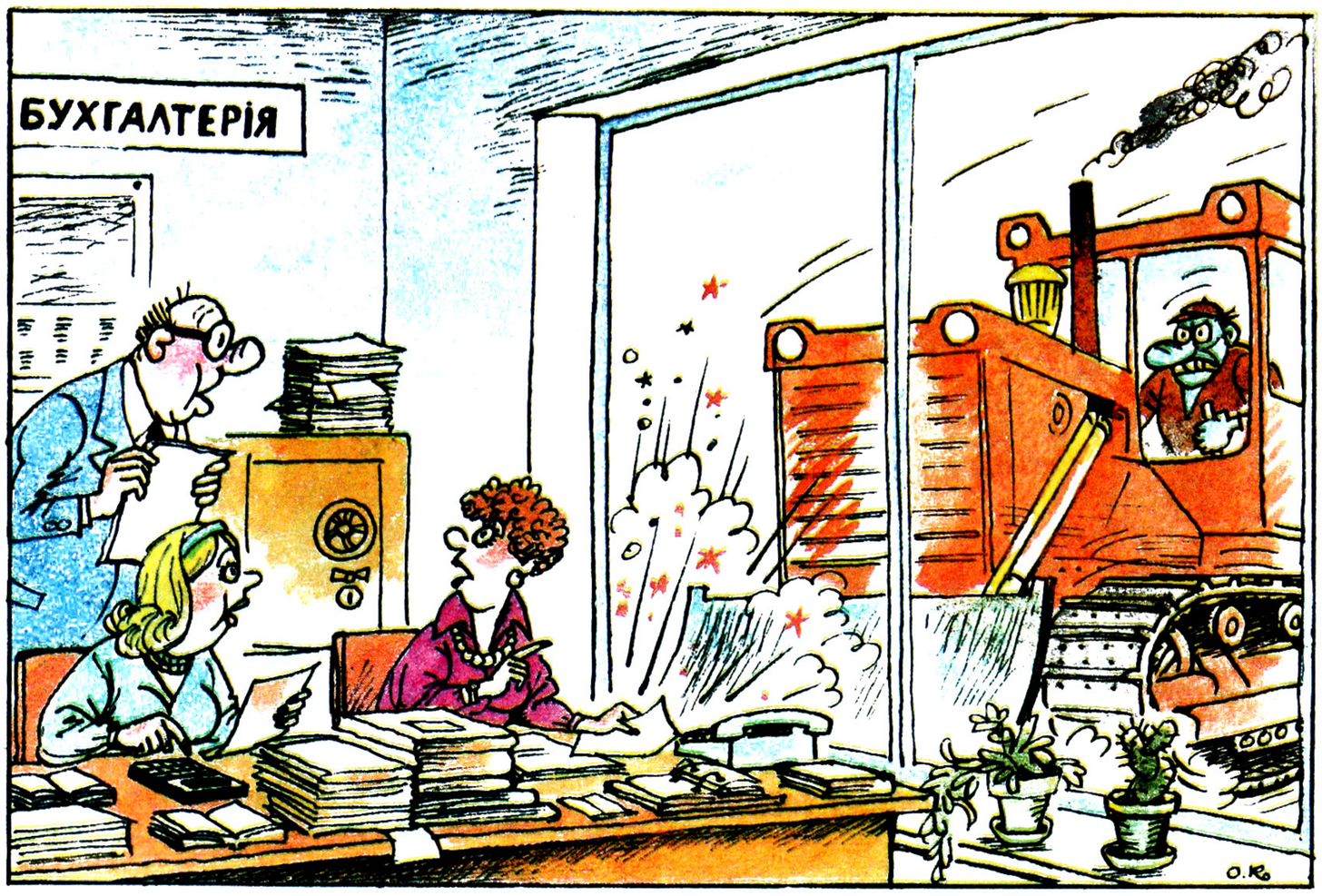

— Може, все-таки виплатити йому зарплату?

ТЕЛЕГРАФНЕ ПЕРЦЯ АГЕНТСТВО

ЩЕ ОДИН РЕКОРД!

До книги рекордів Гіннеса вписано ще одне видатне досягнення. І знову таки воно належить нашій країні. Створивши аж сімдесят шість міністерств, наша держава вийшла на перше місце по кількості чиновників на душу населення, залишивши далеко позаду як дуже розвинені, так і малорозвинені країни.

ПРОПОЗИЦІЯ ВЧИТЕЛІВ

Наш спеціальний кореспондент передає. Група вінницьких учителів звернулась до Верховної Ради з пропозицією внести поправку до Конституції, скасувавши статтю про безплатну освіту. Оскільки наші фінансисти своєрідно її трактують: півроку не виплачують їм зарплату.

Мал. О. ГУЦОЛА

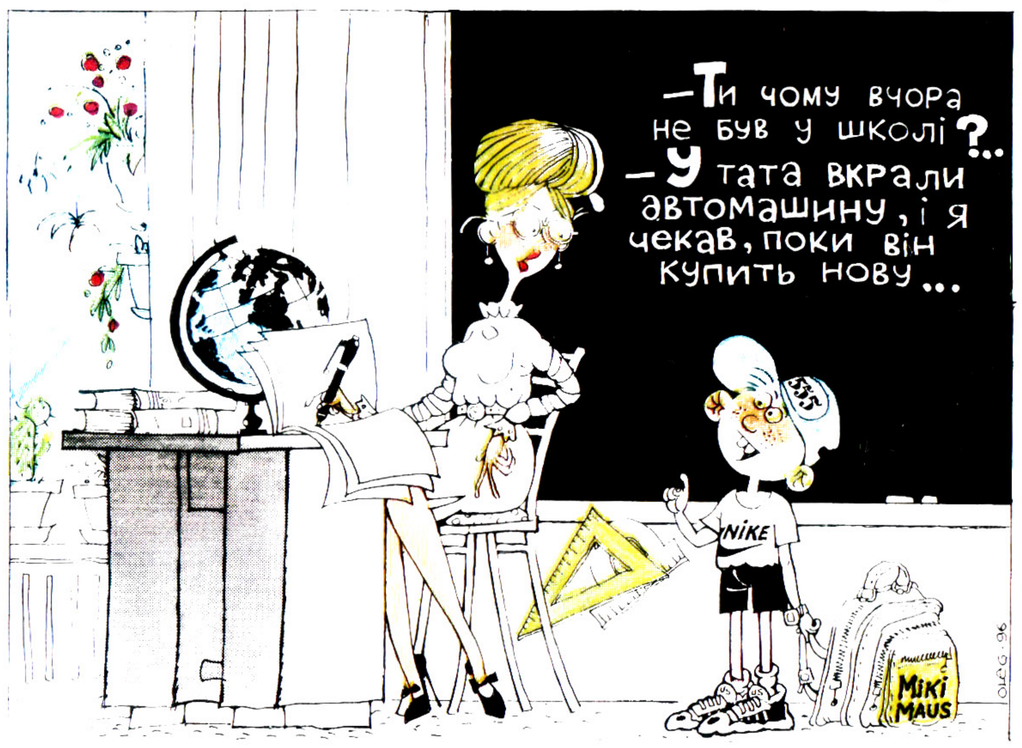

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Роздягніться...
— Я безплатно не роздягаюся...

Мал. С. ФЕДЬКА

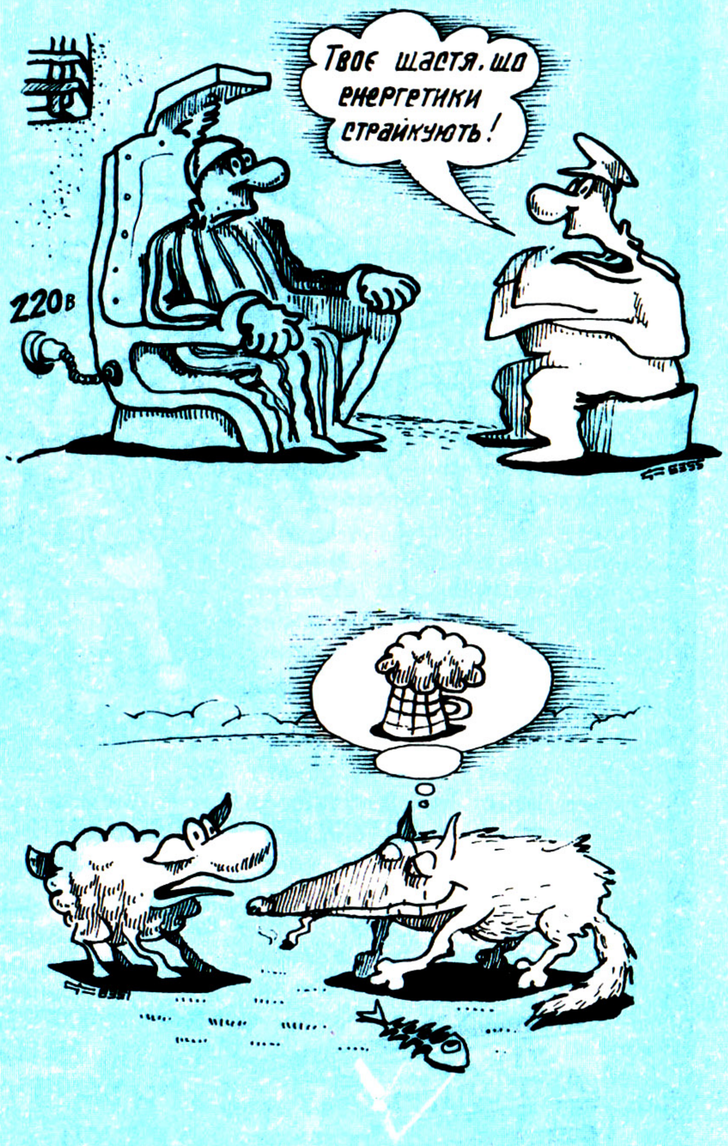

ЖИТТЯ — ЯК КАЗКА!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ану котися звідси, Бармалею! Цей ринок контролює наша братія...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Куди пливеш!! Хіба не бачиш, тут закритий пляж санаторію «Чорномор».

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Яка декларація! Вперше за тисячу років про таку чую...

Мал. О. КОХАНА

Мал. В. ШИРЯЄВА

— А де ж інші мешканці рукавички!
— З них здерли шкури в рахунок плати за житло.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Зовсім здуріла баба! Хоче, щоб дома батареї опалення були теплими...

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Я за потрійне громадянство!

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

— Купуйте супові набори!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Полетиш за кордон. Одержуємо нову партію товару.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Ланцюжок не потрібний! Недорого прошу!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

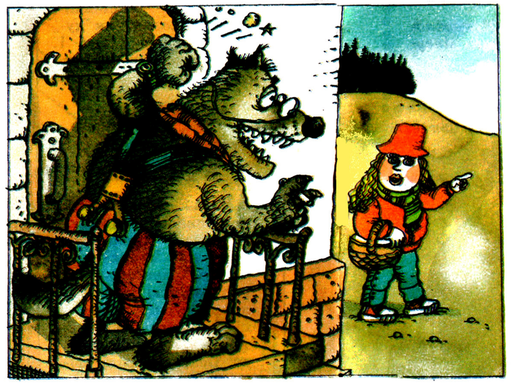

— А де ж бабуся! Знову на пошті пенсію чекає!
— Ні, стоїть у черзі на оформлення субсидій на квартплату...

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Мало того, що зазнала аварії, так ще і чорний ящик кудись подівся!..

«ДЖОН» ЧИ «ІВАН»?

Може, я й помиляюся, але мені здається, що в лексиконі урядовців та законодавців найуживанішим стало слово «захист» та похідні від нього. Захищають найбідніші верстви населення від власної ж економічної політики, тих, хто ще тримається,— від остаточного зубожіння, економіку — від інфляції, державу — від розграбування, населення — від злочинності.

А от останнім часом з'явилося дещо нове: залунали заклики про захист вітчизняного виробника. Мовляв, мільйони доларів витрачаються на те, що з успіхом могли б виготовляти та продавати рідні українські підприємства.

Якби йшлося про наводнення нашого роздрібного прилавка ерзац-напоями та ерзац-продуктами із зарубіжних звалищ, можна було б іще двома руками голосувати «за». Хоча, з іншого боку, якщо ми вже вирішили крокувати до ринку, то варто було б надати споживачеві можливість самому вибирати, що йому більше до смаку: синюватожовті тільця півничків-земляків чи заокеанські курячі стегенця, вітчизняні черевики за цінами на рівні світових чи одноразові китайські кросівки. Тим паче, що все не наше завозиться, по-простому кажучи, не за державний кошт.

Та в тім то й річ, що заклики до захисту вітчизняних виробників зовсім не означають, що нас збираються захищати від імпортного ширмотлоху чи сумнівної якості продуктів. Йдеться про індустріальних китів, чию продукцію або не беруть, бо нікудишня, або вона існує лише в проекті, а зарубіжні фірми мають її навалом.

Приміром, у ході минулих жнив деякі високі посадові особи раптом заголосили про те, як прокляті капіталісти руками деяких українських спритників від агробізнесу обдирають, мов липку, бідолашне українське село. Їхнє голосіння підхопили деякі патріотичні газети. Ті самі, що напередодні жнив бідкалися, чим і як селяни збиратимуть хліб, коли одна половина комбайнів — це суцільний металолом, а інша — дихає на ладан.

А приводом для пробудження національної самосвідомості послужила поява на хлібних полях американських комбайнів «Джон Дір» та деяких інших. Називайся комбайн «Іван Петренко», та ще й з тавром «Виготовлено в Україні», йому та його творцям співалися б оди. Та і як не співати, коли в кабіні комбайна комфортніше, ніж у нашому найсучаснішому легковику: тут тобі і кондиціонер, і холодильничок, а щодо герметичності, то можна одягати білу сорочку і два дні немає потреби її прати. Про продуктивність я вже й не кажу: він мінімум у півтора раза потужніший від правофлангового есересерівського сільгоспмашинобудування — комбайну «Дон», з'їдає набагато менше пального і — уявіть собі! — збирає хліб практично без втрат.

Усі ці достоїнства імпортної машинерії, щоправда, визнаються. Обурює «захисників» інше: ці власники-песиголовці диво-техніки, на їхню думку, беруть за роботу з бідолашних колективних сільгосппідприємств аж двадцять відсотків зібраного ними врожаю. От якби надурняк косили — тоді зовсім інша справа.

І от уже хапаються патріоти за калькулятори: якби, мовляв, взяти оті сто п'ятдесят тисяч доларів, які коштує «Джон Дір», та перемножити на кількість закуплених «Джонів», то страшно уявити, скільки валюти можна було б виділити на випуск українського комбайна. А уявивши, закликають поставити залізну завісу перед іноземцями!

Візьмемо калькулятор і ми, перед цим зазначивши, що оту астрономічну суму справді можна хіба що уявити. Бо закуповувала комбайни не держава. Іноземна фірма пропонувала українській, що має відношення до села, кредит, а вже під цей кредит постачала комбайни. А вже українська або ж продавала їх заможним бажаючим, або створювала своєрідні прокатні пункти (щось на зразок колишніх МТС), і за свої послуги брала натурою, отими двадцятьма відсотками від зібраного комбайнами урожаю, щоб розрахуватися за кредит.

А що таке двадцять відсотків? Це, може, трохи більше від того, що наші «Ниви», «Колоси» та «Дони» залишають у полі. Не секрет, що, дивлячись після жнив на зоране поле, важко збагнути, чи це площа під пар, чи тут вже озиминy посіяли. Додайте до цього відсутність витрат на техобслуговування чи ремонти, і стане зрозуміло, що не такі вже й шкуродери, ці ділові люди. Не благодійники, це також правда, але й держава по відношенню до села цим також похвалитися не може. Якщо хто й обдирає село, то вона, рідненька, несвоєчасними розрахунками за здану продукцію, низькими закупівельними цінами, непомірними податками.

А щодо вітчизняного комбайна, то прапор у руки його майбутнім творцям, ентузіазму і натхнення. Тільки на самому ентузіазмі далеко не заїдеш. А грошей — катма. І сподіватися на долари та технології потенційного інвестора, встромляючи йому палиці в колеса сьогодні, коли він просто продавець своєї продукції,— марна справа. За все треба платити. В тому числі, й за власну неробопорядливість та безвідповідальність.

В. БОНДАРЕНКО.

м. Чернівці.

ЕЙФЛОРИЗМИ

● *Нелегко йти за тими, хто у тебе на шиї.*

● *Навіщо шукати нових шляхів, коли й старими вдалось за короткий час з країни майже все вивезти?*

● *Робили велику справу, але паскудну.*

● *Чим довші у дівчини ноги, тим швидше вона сама до всього дійде.*

Флоріан БОДНАР.

Одинадцятий вагон

Ще трохи, і ми зайняли б перше місце у світі не просто із злочинності, а з крадіжок в особливо великих розмірах. Розрекламо́ване свого часу викрадення в Лондоні одного мільйона фунтів стерлінгів і зопалу назване злочином сторіччя у порівнянні з нашою справою виглядало б витівкою «домушника» у студентському гуртожитку. Зауважте, я ніколи не брешу, що особливо цінується серед кращих рис на роботі в «Перці». Отож, радий, що ще раз можу попрацювати на свій бездоганний імідж.

Чому я так говорю! Та тому, що розкажи цю історію хтось інший, я й на ніготь не повірив би і закликав громаду подумки обізвати оповідача брехуном.

Отже, поїзд рушив зі станції Тернопіль на Чернівці. І поки він минає випускний світолофор, дозволю собі сказати кілька слів про нього. Пасажирський, складається з десяти вагонів. Хоча... коли він рушив зі станції Тернопіль, в ньому було вже їх одинадцять. В останньому ніхто не сидів, не користувався туалетом, не мінявся з дамами поличками. Вагон був банківський або, як любили називати таку «гарбу» з грошима техаські нальотчики, поштовий.

Скільки їхало цим нічним потягом української валюти у гривнях, знають, певно, одиниці. Але прикинути можна, якщо у вашу нагрудну кишеню входить непомітно для стороннього ока близьких і рідних не менше тисячі.

На перегоні Микулинці — Теребовля котрийсь із компетентних добродіїв взяв і знічев'я порахував вагони. Проста арифметична вправа, яку долають і менш підготовлені фахівці. Але з нашим рахівником сталося щось надзвичайне — волосся підняло кашкета, а руки почали зривати на шиї гудзики. Я його не засуджую, бо якби сам відповідав за вагон грошей і рап том побачив, що того вагона немає...

Так, рейками котилося десять вагонів. Стався великий алярм, дротами полетіли гнітючі новини. Ніхто не міг пояснити, куди подівся банк на колесах.

Тим часом вагон стояв гнилої осінньої ночі серед темного лісу. Ніхто його не штурмував. Тільки з середини долинали звуки, які нагадували клацання не то затворів, не то зубів. Це внутрішня охорона незліченного багатства за зачиненими дверима готувалася відбивати атаку.

Ми не змогли на цей раз вийти на перше місце у світі з крадіжок в особливо великих розмірах, позаяк було з'ясовано, що вагон з грошима для Буковини просто відчепився від состава і зупинився серед лісу. Інша справа — з нехлюйства...

В. ПАЛЬЦУН.

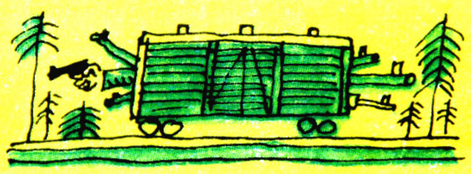

Автозлочинці не пройдуть

Викрадачам автомобілів у Львові скоро прийде остаточно хана. Не можуть жити і бути щасливими люди, якщо їх так клянуть. Фахівці білої магії вирахували, що навіть старим орденоносцям годі встояти проти прокльонів кількох осіб — настільки сильний потік темної енергії. А тут клянемо всім містом, областю. І доб'ємось свого. Негідники невдовзі відчують нашу ауру і десятою дорогою об'їжджатимуть на своїх крадених автах Галичину.

До дев'ятого вересня злодюги ще не мали такого загального осуду, ще якось ми дивилися на цю біду крізь пальці. Але ниньки! Посудіть самі. Означеного числа приїхав додому на обід водій першого заступника начальника УМВС у Львівській області Олександра Альяного. І що б ви думали! Не дали вурдулаки спокійно людині й попоїсти — вкрали службове авто просто з-під вікон. Довелося бідаці повертатися на роботу перекладними.

Цей випадок переповнив чашу громадського терпіння, адже до цього ще два заступники начальника обласного управління внутрішніх справ у подібний спосіб позбулися своїх легковиків. Але львів'яни тоді не змогли оцінити всю серйозність ситуації. Більшості краян, бачте, було смішно, що ланці поцупили машину у самого керівника управління по боротьбі з організованою злочинністю полковника Пелюха.

Щиро кажучи, всі розраховували, що приживеться інша, краща традиція. Коли вкрали службовий автомобіль з 40-канальною радіостанцією у начальника Залізничного райвідділу підполковника Рябошапки, він невдовзі достроково одержав звання полковника. І всім було від того приємно — злодіям від авта і радіостанції, полковнику від нових погонів і зарплати, а краянам — від усвідомлення, що не все в цьому житті кінчається паскудно. Але це, на жаль, стало поодиноким випадком. Решту міліцейських машин злодії крадуть без підвищення звань. Будь вони прокляті!

В. АНДРІЯН.

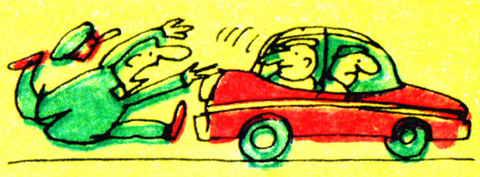

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Заглядайте до нас частіше, сусіде!

— Із задоволенням!

Мал. О. ГУЦОЛА

АФОРИЗМИ

♦ *Зверху все видніше, тому там на все і заплющують очі.*

♦ *У що перетворилися мавпи?!!*

♦ *Далекоглядні люди дивляться собі під ноги.*

♦ *У нас зараз перш ніж запитають прізвище — набʼють пику.*

♦ *Будь-кого можна змусити бути добровольцем.*

♦ *Не тому не воюють з мафією, що її нема, а тому, що вона є.*

♦ *З твоїми можливостями — я б вже давно сидів!*

♦ *Наш народ — що хочемо, те з ним і робимо.*

♦ *Гарний настрій — запорука того, що тобі його зіпсують.*

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— І тепер ти мене запевнятимеш, що це мої колготки?

Протягом багатьох років на сторінках «Перця» з'являлися гострі і веселі твори Сергія Воскрекасенка і Анатолія Косматенка. Сергій Іларіонович почав орати сатиричну ниву ще у нелегкі тридцяті роки. Критики частенько розмахували над його уїдливою сатирою критичною голоблею. Адже він творив тоді, коли закликали до «безконфліктної» сатири. Але Сергій Воскрекасенко, попри все, залишався вірним своїй гострій зброї. І хоча його твори були колючими, у душі Сергій Іларіонович був ліриком. Бо без любові до людей не можна творити сатиру. А хто не знає, хто не співав його знаменитої пісні «Шахтарочка», яка стала народною. Таким же ліриком від природи був і Анатолій Косматенко — талановитий гуморист і сатирик. Відомий письменник Юрій Мушкетик у передмові до «Вибраного» Анатолія Денисовича написав: «Він був найкращим з нас... Рідкісною людиною за чесністю, совісливістю, прагненням правди, добра». Найулюбленіший жанр Анатолія Косматенка — байка. Оригінальна, суто українська. Його творчістю захоплювався Остап Вишня, бо у байці Анатолій Денисович був, мабуть, неперевершеним серед сучасників. На жаль, він пішов від нас у розквіті сил. І його книги ще чекають вдумливої і щирої критики.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

До 90-ліття від дня народження

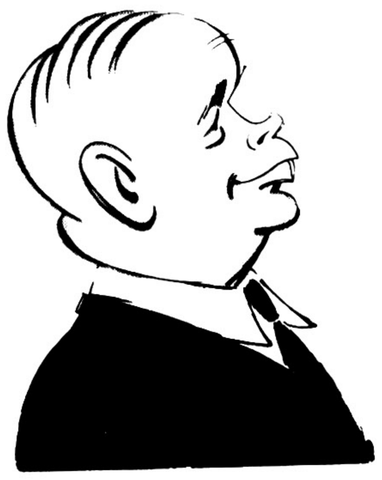

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

«НАРОДОЛЮБЕЦЬ»

Людина вік свій починає
Беззуба і безлика.
Лише пізніш стає вона
Маленька чи велика.

В житті й такі випадки є:
Якимось робом диким
Великий муж малим стає,
Малий стає великим.

І так вони собі й живуть,
Змирившись із судьбою...
Але людина мусить буть
В житті сама собою.

Біда, коли високий чин
Та припаде малому.
Від цих, сказати б, величин
Добра нема нікому.

Скажи такому ти слівце
Напроти, не в догоду,—
Стрaктує він як випад це
Проти всього народу!..

«Бо я ж, мовляв,— уже не я,
А представник народу,
І що роблю,— то це в ім'я
Й від імені народу!..»

Навіть тоді, коли цей чин
Шампанське п'є чи брагу,
Це теж, еге, народ, не він,
Свою тамує спрагу!..

Якщо ж його начальство десь
Відзначить,— з факту цього
Народ радіть повинен весь,
Бо ж він же вийшов з нього...

А щоб у скруті помогти
Якійсь одній людині,
Такої він собі мети
Не ставив ще донині.

Та й нащо голову ламать,
Масштаб цей не по ньому...
Він має дбати, так сказать,
За весь народ в цілому!..

Признання це колись пророк
Один із тих безликих,
Дрібний, маленький чоловік,
Що випхавсь у великі.

СПОСТЕРЕЖЛИВЕ ХЛОП'Я

(За народними мотивами)

Мати хлопчикові каже:
— Будь хорошим, Котю,
Ввічливим, привітним будь —
Поцілуй-но тьотю!
— Я не буду,— каже Котя. —
Тьотя Мотя дуже зла:
Таткові за поцілунок
Вчора ляпаса дала.

ЛАСУН

Ласий Петрик наш до меду,
Любить Петрик мед, як муха.
І коли вже допадеться,
Не відтягнеш і за вуха.
Раз він так його наївся,
Що аж спать схотілось наче.
Взяв макітру між коліна,
Обійняв її та й плаче.
— А чого ти? — дід питає.
Петрик плаче іще гірше:
— Ме-еду,— каже,— хочу ще я,
А не можу їсти більше...

ХАБАРНИК

Хабарник — грабіжник!
Одна в них мета.
Жадоба наживи —
їх спільна прикмета.
Різниця між ними хіба тільки та,
Що діє хабарник без пістолета.

* * *

Лестивця бійся,— залоскоче
А чи приспить у похвальбі,
Занадто вже добра він хоче,
Але... єдиному собі.

* * *

Якщо співці з свого владики
Майструють бога на землі,
То ще не факт,
Що він великий,—
Скоріше ті співці малі.

* * *

Вберіть орла у золотії шати,
І більш під хмарами
Не зможе він ширяти.

Анатолій КОСМАТЕНКО

До 75-річчя від дня народження

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

ЗАЯЧА СПОВІДЬ

Старому Зайцю, що весь вік дрижав,
Що все життя всього і всіх боявся,
Здалося: смертний час його настав —
Кінець, як кажуть, одстрибався!..
«Поклич,— Зайчисі прохрипів,—
І друзів щирих, і заклятих ворогів,
Хоч перед смертю скористаюсь правом
Сказати правду нелукаво
Про все, що знав, що бачив, розумів.
Скажу й помру. Що зроблять після того?
Хай не вважають Зайця за дурного
Та боязкого».
Зійшлися звірі. Стали всі навкруг.
Наш Заєць переводить дух:
«Так от, скажу про всіх, не омину нікого:
Осел — набитий дурень, світ не знав такого;
Ведмідь — ледащо з ледацюг;
Лисиця — злодійка, судити треба строго;
Вовчиця — хай почує Вовк мене,—
Лиш він засне,
Біжить в село: знайшла Барбоса дворового...»
Наговорив старий і доброго, й лихого.
І звірі нітелень, нічого,— мовчать.
Все ж так: і неподобства є, і неполадки...
Пішли ліском і гомонять,
Що Заєць прав, що треба навести порядки...
Тим часом Заєць наш, як почало світать,
Розплющує, сердега, очі...
Розплющив і лежить,— повірити не хоче.
«Я мертвий чи живий?» — ледь здужав запитать.
«Живий, живий!!! — підскочила Зайчиха. —
Ти просто утомився, заснув. Минуло лихо!
Тепер нам жити й жити без біди!»
А Зайцю не до радощів! Куди!
Що вчора говорив? Що натворив, псяюха?
Як бути? Що ж тепер?
Зітхнув сердега капловухий
І... вмер. Насправді вже помер.

ВОВК ТА ВІВЦЯ

Побачивши над кручею вгорі
Стару-стару Вівцю, що паслася байдуже,
Голодний Вовк сказав: «На вівці на старі
Ніколи я не кидався дуже.
Та що поробиш, як ізранку ще не їв,
Як живота підтягує до спини...
Агов, красуне! Добре, що зустрів,
Спустись, будь ласка, у долину:
Сказати маю пару слів».
«Чого схотів! —
Вівця згори йому сміється. —
Кажи звідтіль. Я не глуха, здається,
Та й знаю і секрети ті, й слова.
Гадаєш, як Вівця — порожня голова?!»
«Заладила! Поглянь, яка внизу трава —
Смачна та соковита!
Й ніяка тут не жде тебе біда:
На молоденьких я не маю апетита!»
«Таке і скаже!.. Де ж я молода?!» —
Вівця хвостом грайливо завертіла.
«Сам перший сорт! Стрибай! Тут є й вода.
У тебе ж ніжки — шик! Стрибай-но сміло!»
«Бе-ме!..» — й Овечка із гори загуркотіла...

Вовк не ловив, звичайно, гав
(З Овечки тільки вовна полетіла) —
Втерсь лапою усмак і сам собі сказав:
«М-да, комплімент для женщини — велике діло!»

Автошарж.

ГОСТИНЦІ З ХЕРСОНА

Володимир Адамович живе у славному місті Херсоні, на базарах якого вилискують боками знамениті кавуни. І коли на вашому столі — кавун, то на обличчі, безумовно, з'являється усмішка. Така ж усмішка, віримо, з'являється у вас, коли бачите карикатури, під якими стоїть підпис — В. Адамович. Отже, як бачите, Херсон знаменитий не тільки кавунами. За фахом Володимир дизайнер. Він постійний автор «Перця», учасник багатьох міжнародних виставок карикатур.

Пропонуємо вам чергову порцію веселих гостинців з Херсона.

— Тихіше, у нас твій шеф. Я домовляюся з ним, щоб тобі підвищили зарплату...

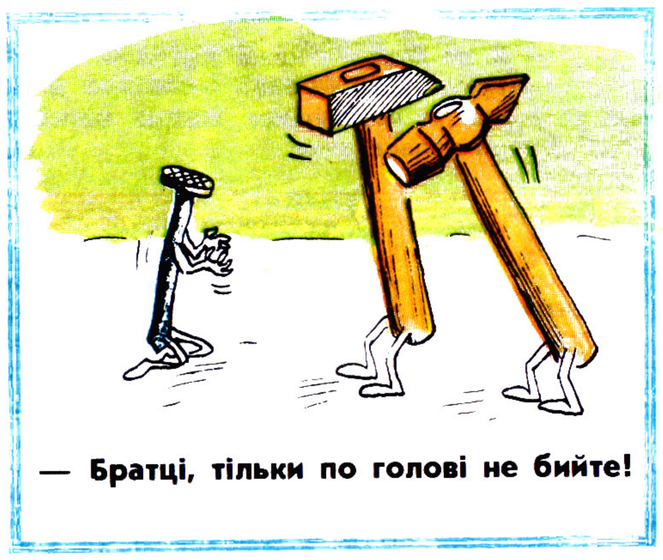

— Братці, тільки по голові не бийте!

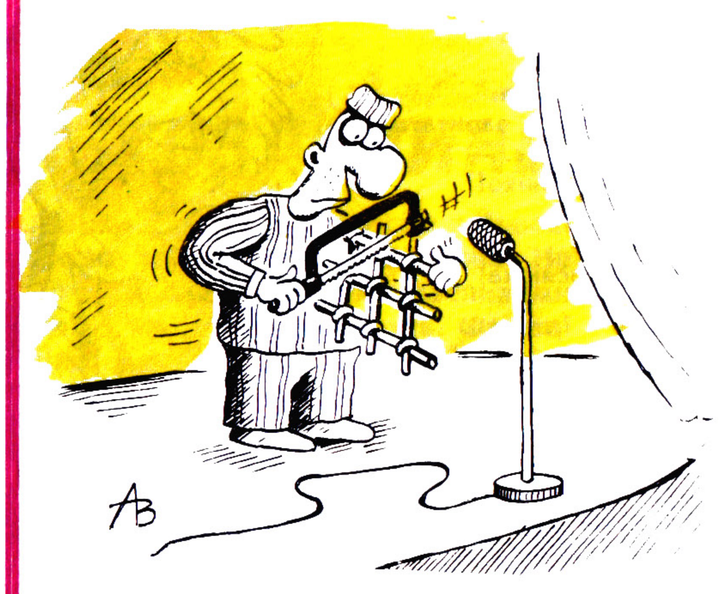

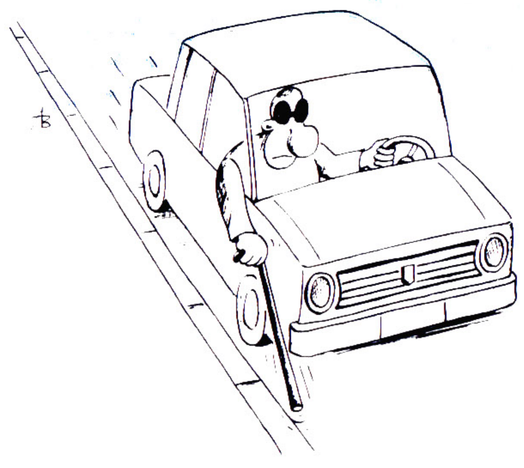

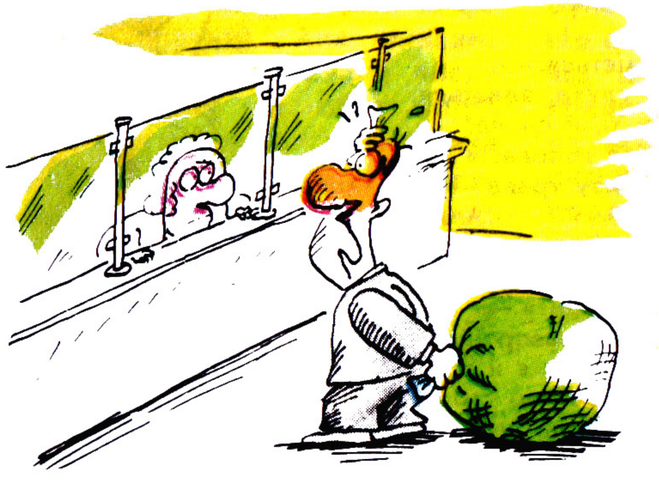

— Вже не міняєте! А я тільки згадав, де мішок з карбованцями зарив...

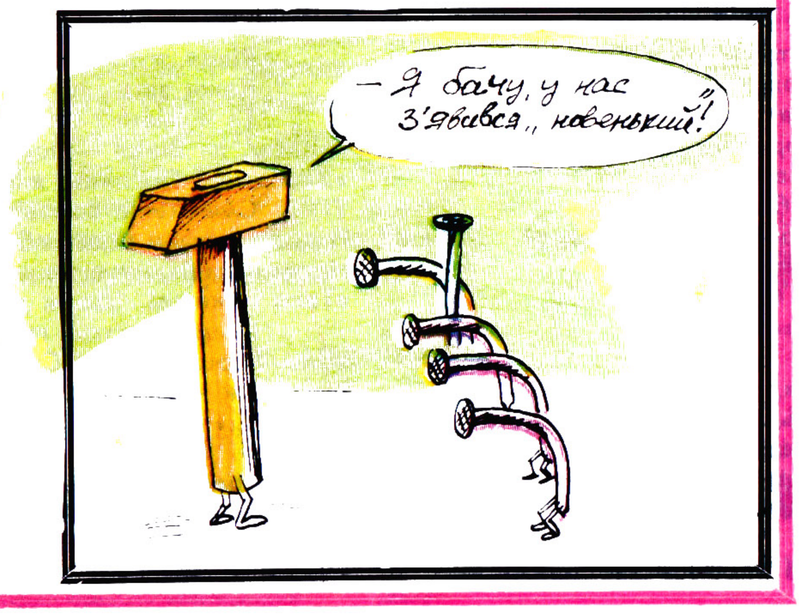

З «МАЛОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ»

Актуальні слова про студентські права

З постійністю синоптиків, які повідомляють нам прогноз майже щогодини (іноді навіть не помиляючись!), педагоги регулярно нагадують студентам про їхні обов'язки. А ось про студентські права часто-густо забувають. Настав час покласти край цьому неподобству!

Виправляючи оту юридично-педагогічну помилку, радісно нагадуємо, що кожний (ну абсолютно кожний!) студент має право:

1. Згідно розкладу відвідувати лекції, семінари, практичні й лабораторні заняття за будь-якої погоди! Навіть факультативні й елективні. Не кажучи вже про обов'язкові.

2. Своєчасно складати заліки та іспити, незалежно від успіхів у коханні та рейтингу наших футболістів на міжнародній спортивній арені.

3. При появі в аудиторії викладача встати й відповісти на його привітання тією ж мовою, якою він звернувся до вас: українською, російською, англійською, іспанською, грецькою... При цьому студент має право привітно усміхнутись.

4. Дозволяється вітатися з педагогами й усіма старшими колегами й поза стінами рідного вузу: на вулиці, в транспорті, у підворітті...

5. Пропускати викладача в двері попереду себе навіть тоді, коли іспит йому ви вже склали.

6. Дбати про чистоту й охайність своєї кімнати у гуртожитку так, наче збираєтесь її приватизувати.

7. Ретельно готуватися до занять. Це дозволяється навіть під час свят — як православних, католицьких, іудейських, мусульманських, буддистських, так і колишніх радянських (що їх ми теж не забуваємо відзначати днями повноцінного відпочинку).

8. Переходити з курсу на курс, незалежно від курсу української гривні та американського долара. Якщо, звичайно, ви склали (чи перескладали) іспити й заліки.

9. І ще багато чого!

І ніхто не має права позбавляти студентів вищезазначених прав! Так само, як і ще не зазначених.

Юрій ШАНІН.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

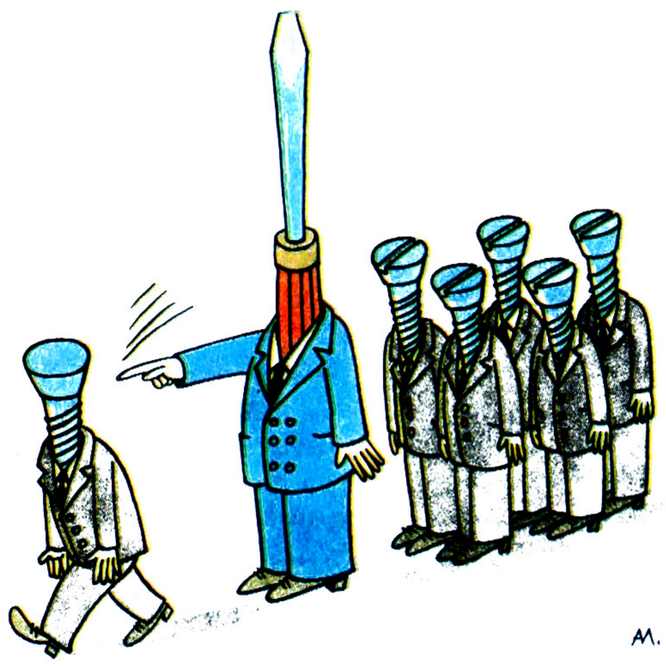

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

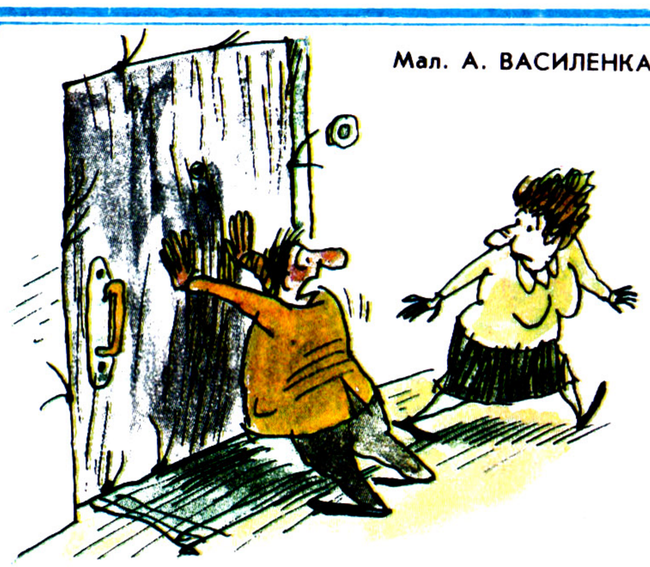

— Дзвони в санепідемстанцію, а я спробую стримати натиск цих нахабних тарганів...

Мал. Б. РЕВЧУНА

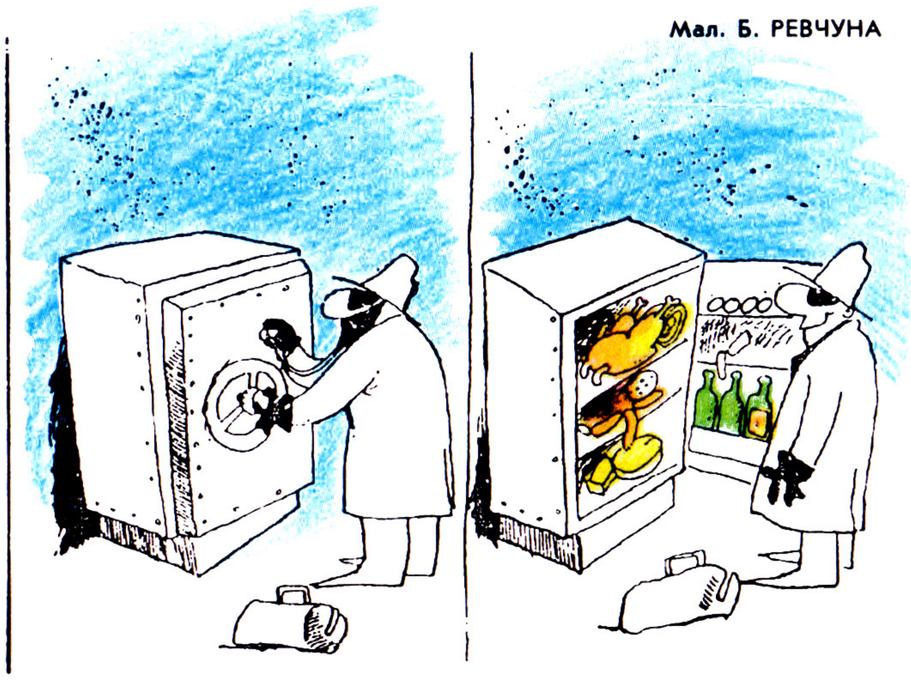

НАД ПРІРВОЮ У ЖИТІ, або ОЙ НЕ ХОДИ, ГРИЦЮ...

ГУМОРЕСКА

Відповідальний за випуск телепрограми «Вісті по двісті» викликав до себе в кабінет кращого репортера і оператора:

— Глядач крутить носом від нашої передачі. Що ми показуємо: «Спікер прийняв гостей. Президент дав обід». Кому!

— Як кому! Главі сусідньої держави,— здивувався репортер, який майже не вилазив з урядового літака.

— Для чого цими обідами і гостями дратувати людей! Усі знають, що в гостях люди не тільки обідають, а ще й горілку п'ють. Ви поїдьте у якесь глухе село. Знаєте, що наше село, як казав один письменник, вимирає. А ми тільки наших можновладців і показуємо... Зрозуміло!

— Зрозуміло...

Наступного дня під вечір знімальна група заїхала у непримітне село Качконоси.

Якщо по правді сказати, його і селом важко було назвати. Там залишалося жити кілька дідусів та зо п'ять бабусенцій.

— Ну, як поживаєте! — зазирнув на подвір'я до баби Марії репортер.

— Ой, синку, біжить наш вік, як вода по камінню. Минули тії роки, як розпирали пироги боки.

— А пенсію носять!

— Та... як «носять»! Я тієї гривні ще й не бачила!

— А буряки в господарстві викопали!

— Так бензини немає,— підключився до розмови дід Грицько, який з ціпком дріботів повз бабине обійстя.

А тут, де не взялася, і баба Федора, без якої у селі, як кажуть, і вода не освятиться:

— Що, Маріє, онуки приїхали!

— Та ні, ми з телебачення,— пояснив репортер. — Хочемо показати ваше село по телевізору. А фермери у вас є!

— Он баба Векла. Вона все життя на фермі пропрацювала,— кивнув дід Грицько. — Бабо, Вело! А йдіть-но сюди. Тут про вас хочуть телесеріал зняти!.. Хе-хе!.. «Тропіканку»...

— П'ятдесят годочків, синочки, на фермі пропрацювала,— прийшла баба до гурту. — Ото поки ферма не завалилася. Немає тепер ферми. Пантюхин син з неї, кажуть, у го́роді дачу побудував.

— А хліб возять!

— Так воно б, може, й возили, але магазин закрився. Продавця немає. Дід Мефодій там працював. Поки оті мільйони не почались. Не міг він з тими мільйонами ради дати. «Голова,— каже,— від них пухне. У мене ж тільки три класи і півкоридора освіти». А тепер уже навчилися самі пекти,— розтлумачив репортерові дід Грицько, набиваючи люльку тютюном.

— Так ото треба, щоб ви про все це розповіли,— мовив репортер, а ми все це на плівку знімемо і людям розкажемо. Але вже темно...

— То можна в клубі. Там, правда, холодно, але світло є...

Незабаром у клубі зібралось усе село. Баба Марія з цього приводу одягнула квітчасту хустину. «Це мені покійний Василь на весілля подарував»,— хвалилася бабі Явдосі. А баба Явдоха дістала найкращу свою кофтину і чоботи: «Аякже! Уся країна буде дивитися!» Дід Грицько одягнув «парадне» галіфе і ще й шаблю на бік причепив: «Це мені батько Махно подарував. Ну як я, дівчата, ще ого-го-го!»

Дід Мефодій теж одягнувся, як на парад: при всіх орденах і медалях.

Баба Марія принесла ще й бутель слив'янки. Баба Явдоха — пироги з яблуками і капустою. Дід Грицько — шмат сала і кров'янку: «На Покрову кабанчика закололи». Дід Мефодій — пляшку «казьонки»: «Щоб усі бачили, що в Качконосах не тільки домашню п'ють!».

Накрили стіл.

— Ви ж, хлопці, з дороги. Перекусіть.

Випили по одній, випили ще по одній...

— Ну, а тепер за роботу! — скомандував оператор і навів камеру на бабу Федору. — Говоріть.

Баба Федора глянула на односельців і затягнула:

— Ой, не ходи, Грицю, та й на вечорниці...

— Та й на вечорниці-і-і... — підхопили односельці.

Потім заспівали «Несе Галя воду», «Розпрягайте, хлопці, коней» і так далі, і так далі...

Співали до третіх півнів.

А наступного дня усе село зібралося біля телевізора у діда Грицька, щоб подивитися програму новин.

І ось показують, як натхненно співає баба Явдоха, яка квітчаста хустина у баби Марії, як хвацько витанцьовує, розмахуючи шаблею, дід Грицько...

А за кадром чути голос диктора: «Жителі села Качконоси з ентузіазмом сприйняли нову політику щодо перемін в агропромисловому комплексі, державотворчі процеси, які зусиллями нашого парламенту, Кабінету міністрів і Президента...»

Але в цей час в усьому районі, з метою економії, відключили світло. Екран повільно згас. Що було далі, так у Качконосах і не дізналися. Гарна, мабуть, передача...

Михайло ПРУДНИК.

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

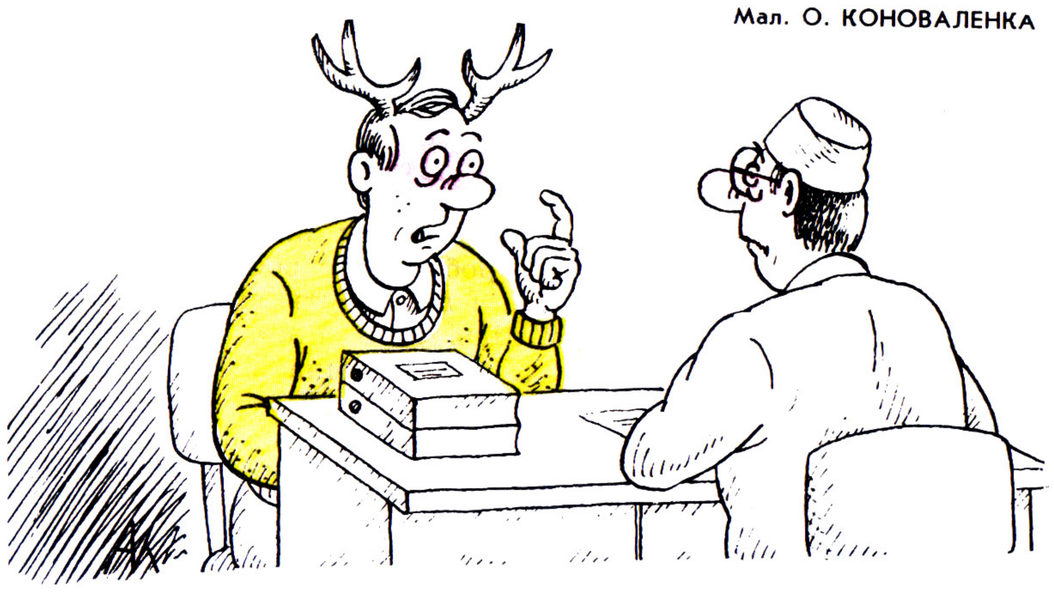

— А жінка стверджує, що це наслідки Чорнобиля!

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Ще раз повторюю: це не приймальний пункт, а майстерня художника!

ПЕРЦЕНЯ

САМ ПІДУ

Періщить дощ, а п'ятирічному Тарасику хочеться на вулицю. Мама його не пускає і каже:

— В таку негоду добрий господар і собаки на вулицю не випускає.

— О! Так я піду сам, без Тузика.

Анатолій ШЕЛУДЯК.
м. Середина-Буда.

ЦІКАВІ КНИЖКИ

Кіт Васько читає книжку
«Як піймати хитру мишку».
Мишка книжечку читає
«Котик мишки не спіймає»...
Ой, цікаві ці дві книжки
І для котика, й для мишки.

Василь ЩУЧАК.
с. Сідлище
на Івано-Франківщині.

КОТИКОВА КВАРТИРКА

Під диваном у кутку
Поселився в чобітку.
До Оленки каже: — Ня-в-в!
Цю квартирку
Я зайняв!

АКРОЗАГАДКА

Горошина впала з неба.
Розібратись швидко треба,
А для чого й хто здаля
Диво це до нас жбурля?

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Друже Перче!

У мене велика біда. Не знаю, що робити із своїми кабанчиками. Річ у тому, що вони перестали їсти. І причина до банальності проста.

Цього року у мене добре вродили яблука, груші, сливи. Що я з ними не робила: і варення варила, і консервувала. Але врожай був такий, що ще й свиням вистачало. (Бо заготівельників у нашому селі вже кілька років я не бачила. Не викидати ж вітаміни на смітник).

Так от свині так звикли до тих вітамінів, що тепер від простої картоплі свої пики відвертають. Їм грушу Беру подавай, сливу Ренклод, яблука Слава переможцю.

Бачили, до якого свинства ті свині дійшли?

А з іншого боку, якби заготівельники забирали оту високовітамінну продукцію (навіть за символічну ціну), то такого б не трапилося.

Невже й справді вигідніше за тридев'ять земель завозити різні соки? Тоді, коли своє викидаємо поросятам.

М. СЕРЕДА.

с. Бобрик
Сумської області.

«Продам бельзин, карбіратор, мідне й алюміньове залізо та лікарство для головної болі».

(З оголошення).

* * *

«Шановні учні! Запрошуємо взяти участь у збиранні жолудів та каштанів. Тих, що перевиконають норму, повісимо біля центрального входу в школу».

(З шкільної радіопередачі).

* * *

«Продаєця ісчьйо не старий хвілігіль, в середині — вода, погріб, свинячий хліб, 6 с. городу з малиною та вишнями під шіхвером».

* * *

«По вул. Коцюбинській продається диван. Питать Захарченка, він хоч і б/у, але перетягнутий новими пружинами».

* * *

«Продайоца уремйонка на знос з одним пенсіонером».

* * *

«Міняю квартиру з удопствами — сарай, город, колодязь на третьому поверсі (2—1)».

* * *

«В селі Павлівці продається корова. Питайте тітку Хвидору, вона рудої масті, але ще доється, хоч 4 місяці як тільна».

(З оголошень).

Надіслав Борис СЛЮСАР.

ВИ НЕ ЗАБУЛИ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ»!
А ВАШІ РОДИЧІ, СУСІДИ, ЗНАЙОМІ!

НАГАДУЄМО,
ЩО ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА
НА 3 МІСЯЦІ — 3 ГРИВНІ,
НА 6 МІСЯЦІВ — 6 ГРИВЕНЬ,
НА РІК — 12 ГРИВЕНЬ.
ІНДЕКС 74393.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»!
СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

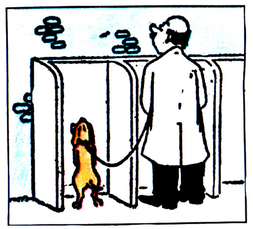

ПРАВО ВИБОРУ

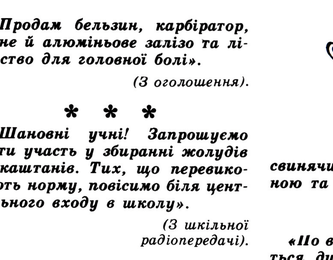

— Як поживає Іван!

— Йому не вистачило грошей на ліки і він помер.

— А Гоша!

— А той купив ліки і помер від недоїдання...

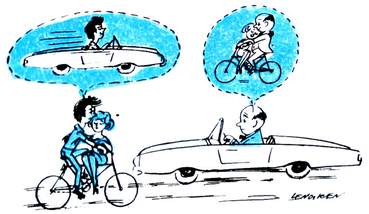

Адам ОХОЦЬКИЙ (Польща)

ГУМОРЕСКА

ЄДИНИЙ ВИХІД

Він ліниво потягнувся, позіхнув, глянув на годинника і... завмер. Без чверті восьма. А о восьмій він повинен бути в конторі і розписатися в книзі, де фіксується час приходу на роботу. Не встигає. Навіть якщо не снідати. Тут і таксі не допоможе.

Що робити? У нього вже два попередження. Якщо і сьогодні буде запізнення, доведеться розпрощатися з роботою.

Секундна стрілка, як навіжена. В голові, як у вулику. Що робити, що робити?

А що, коли... І це, мабуть, єдиний вихід. Іншого немає... Він підвівся з ліжка і, не поспішаючи, почалапав до ванної кімнати. Поголився, вмився. Потім спокійно поснідав. Довго і старанно зав'язував краватку. І, нарешті, вийшов на вулицю.

Через кілька хвилин він зупинився перед будинком, на дверях якого висіла табличка «Ян Згожель. Зубний лікар. Прийом з 15 до 18 години».

Він піднявся східцями на другий поверх. Постукав.

Двері відчинила заспана жінка.

— Я до лікаря. Знаю, знаю, що він не приймає. Але, будь ласка, передайте йому, що це екстремальний випадок. Дуже вас прошу! Так і скажіть — екстремальний випадок.

Він гепнувся на диван і став чекати.

Двері кабінету відчинилися, заспаний лікар протер очі:

— Прошу, заходьте!

Він сів у спеціальне крісло:

— Ось цей, передній. Висмикніть його, будь ласка...

— Але це ж здоровий зуб!..

— Вам так здається. Болить — неймовірно.

— Давайте спочатку зробимо рентгенівський знімок.

— Для чого зайві клопоти? Будь ласка, вирвіть його відразу, без усіляких знімків.

— Воля ваша,— мугикнув лікар і взяв найбільші щипці.

Він довго кректав, упирався коліном у груди, синів... Але свою справу зробив. Пацієнт увесь змокрів. Обличчя у нього перекосилося від болю, а в очах радість: «Тепер ніхто в конторі не скаже, що він запізнився на роботу без поважної причини». Правда, за це заплачено дорогою ціною. Але що поробиш? Зуб можна вставити. А роботу сьогодні знайти майже неможливо.

— Тепер попрошу вас, лікарю, виписати мені довідку, що ви мені сьогодні вранці вирвали зуб. Скільки з мене?

— Триста злотих.

— Триста? Але, наскільки мені відомо, ви берете за цю операцію сто злотих?

— Так то ж у будні. А сьогодні неділя. День неробочий!

Переклад з польської
П. МОЗГОВЕНКА.

ПЕРЕЦЬ № 11 (1448)

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК
(відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники:
видавництво
«Преса України»
та редакція
журналу «Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом
по пресі України.
Свідоцтво КВ № 736
від 20.06.1994 р.

Видавництво
«Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 11.10.96.
Підписано до друку 31.10.96.
Формат 70×108 1/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 26 000 прим.
Зам. 0110611.

Ціна договірна.

© «Перець» 1996 р.

Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу листів та реклами
441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу
441-89-11.

Факс 224-35-82.

Для телеграм:
Київ Перець.

Комбінат друку
видавництва
«Преса України».
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

Малюнки О. ГУЦОЛА
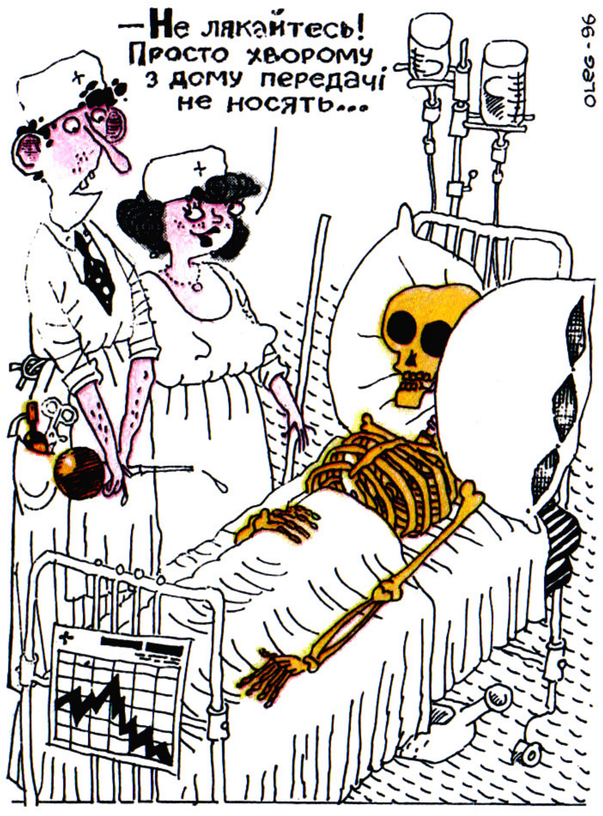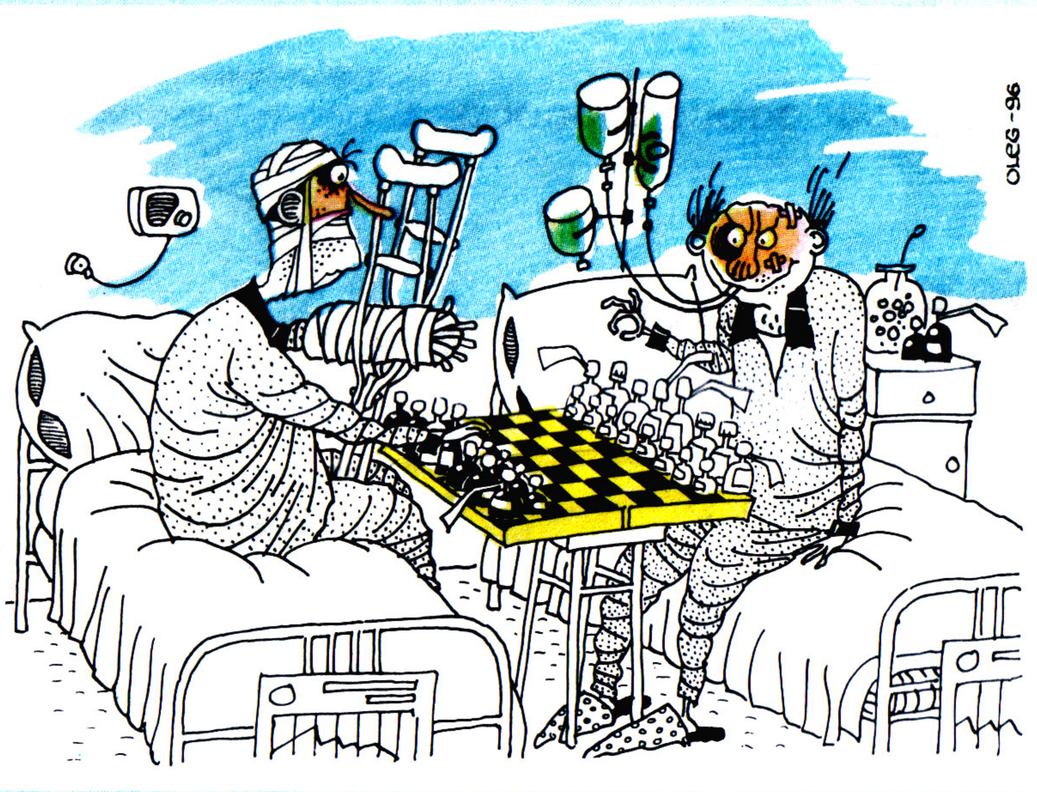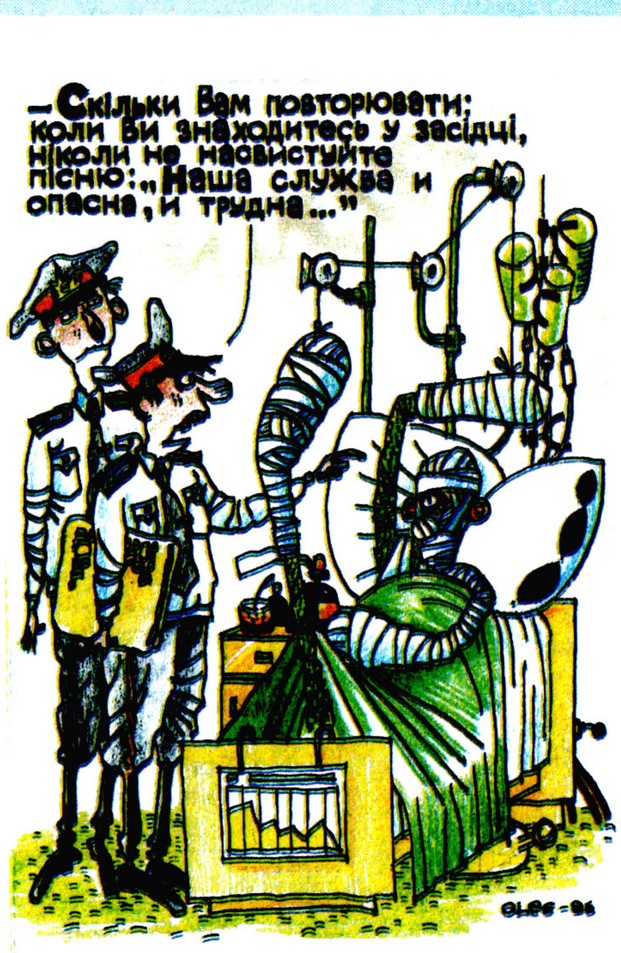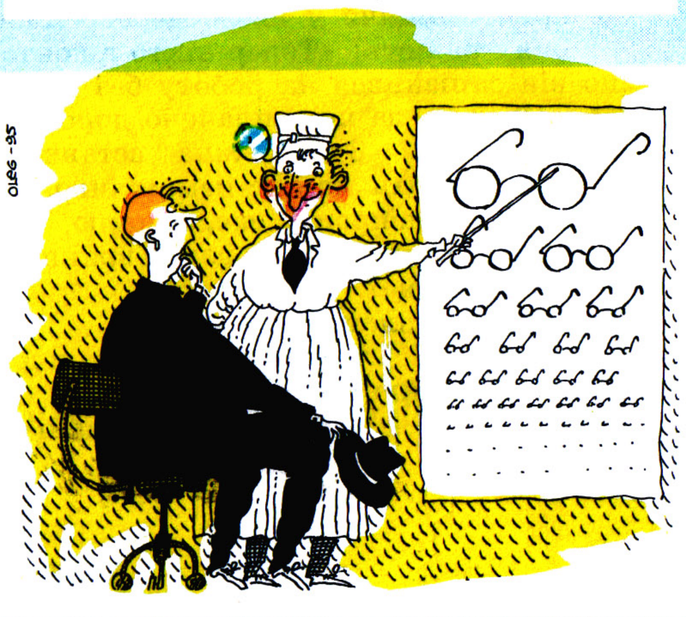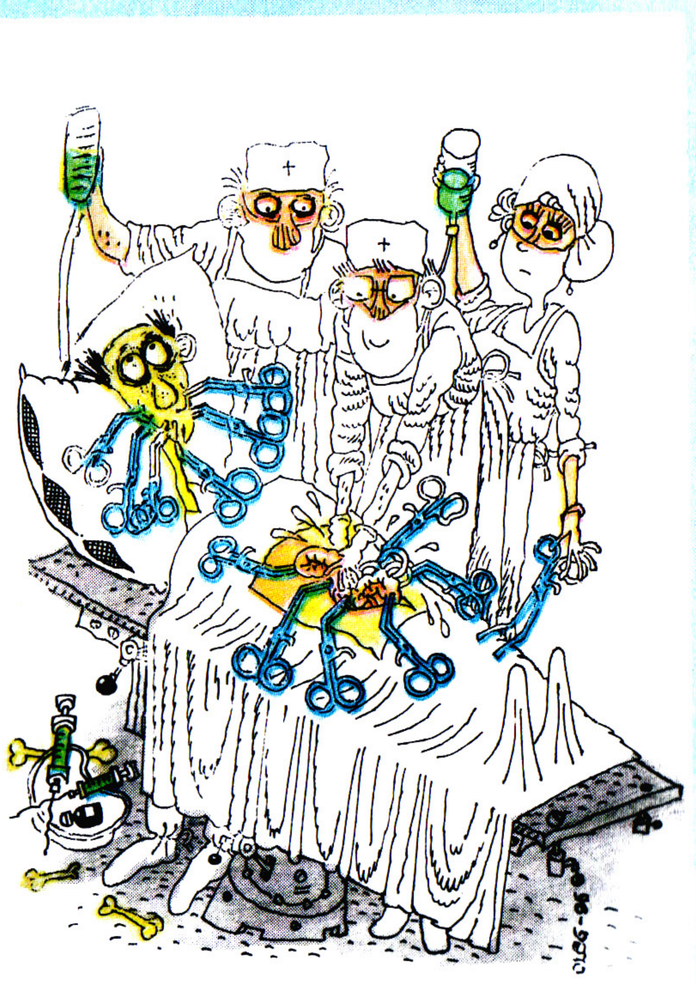
Здоровенькі були!